TÂNĂRUL DETWEILER

— “The Detweiler Boy” **1977** —

de Tom Reamy

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

Odaia fusese spălată cu detergent cu aromă de conifere, dar mirosea ca o toaletă publică. Harry Spinner se afla pe duşumea, înapoia patului, ghemuit între acesta şi perete. Cuvertura aproape decolorată fusese trasă într-o parte, dezvăluind parţial aşternuturile curate, dar scămoşate. Din Harry nu zăream decât un picior, înălţându-se peste marginea patului. Nu purta pantof, doar o şosetă din material supraelastic, maro-spălăcită, găurită. Era adunată în jurul gleznei osoase şi roşcovane.

Am închis încetişor uşa şi am ocolit patul. Zăcea pe spate, cu coatele proptite între pat şi perete. Beregata îi fusese retezată. Sângele nu se răspândise foarte departe. Cea mai mare parte îmbibase carpeta jerpelită de sub pat. Am privit în jurul cămăruţei sărăcăcioase, însă n-am zărit nimic. Nu existau urme de luptă, nu existau urme de forţare a încuietorii - deşi nici cartea mea de credit BankAmericard nu lăsase nici o urmă. Ferestra era deschisă şi de afară răzbătea înfundat zgomotul traficului de pe bulevard. Am scos capul pe geam, dar eram la trei etaje deasupra streşinii iluminate cu neon a sălii de cinematograf.

Trecuseră aproape două ore de la telefonul lui Harry.

— Bertram, băiete, am dat peste ceva foarte ciudat. Nu ştiu ce să cred...

Împinsesem într-o parte raportul meu despre nevasta hiperactivă a lui Lucas McGowan. (Individa avea predilecţie pentru lucrătorii staţiilor de benzină, puştii care spălau maşini şi îngrijitorii de parcări. Cred că avea vreo fixă legată de Epoca Automobilului.) Îmi proptisem tălpile în marginea biroului şi mă lăsasem pe spate, până când bătrânul balansoar protestase, scârţâind.

— Ce-ai mai găsit acum, Harry? O bandă de spioni internaţionali? Sau o invazie de pe Marte?

Cred că Harry Spinner nu era util nimănui, nici măcar lui însuşi, dar mie îmi plăcea. Mă ajutase în vreo două cazuri, băgându-şi nasul în nişte locuri unde numai Harry Spinner-ii pot investiga neobservaţi, începusem să bănuiesc că încercă să interpreteze rolul doctorului Watson.

— Nu mă lua la mişto, Bertram. I-un băiat aici, în hotel... Am văzut ceva ce nu cred c-ar fi vrut. E foarte ciudat...

În afară de maică-mea, Harry era singura persoană din lume care-mi spunea Bertram.

— Ce-ai văzut?

— N-aş vrea să discutăm prin telefon. Poţi veni aici?

Harry vedea prea multe filme poliţiste vechi care se dădeau în reluare la televizor după miezul nopţii.

— O să mai dureze... Trebuie să vină un client să-şi ia raportul asupra soţiei rătăcitoare.

— Bertram, n-ar trebui să-ţi iroseşti timpul şi talentul cu divorţuri.

— Cu astea-mi plătesc datoriile, Harry. Oricum, nu mai sunt şoimi maltezi prin preajmă.

Au trecut aproape două ore până i-am prezentat toate amănuntele lui Lucas McGowan (am rămas cu impresia că-l deranja mai puţin infidelitatea nevestei decât gusturile ei; n-ar fi fost mare dezastru dacă s-ar fi regulat cu actori faimoşi), am încasat onorariul şi-am ras un *Thursday* special la barul Colonel Sanders. Harry nu răspunsese când ciocănisem în uşă, şi de aceea folosisem cartea de credit.

Birdie Pawlowicz era o ştoarfă bătrână, grasă şi şleampătă, aflată undeva între patruzeci de ani şi o sută de kilograme. Era chioară de ochiul drept şi purta peste el un petec negru. Pretindea că-şi pierduse ochiul într-o cafteală cu o târfă creolă pentru un trişor de pe vapor. Am crezut-o. Conducea hotelul Brewster aşa cum, probabil, Florence Nightingale condusese spitalul ăla militar puturos din Crimeea. Chiriaşii ei erau rataţii care populau cartierul acela putred al bulevardului, la est de Autostrada Hollywood. Ea îi înjura, ea îi iubea şi ea îi îngrijea. Iar ei o iubeau, la rândul lor. (Cu vreo doi ani în urmă, un ciocănar negru şi tânăr crezuse că o babă grasă şi chioară avea să fie uşor de pârlit. Poliţia îl găsise după trei zile, la vreo două străzi depărtare, sub nişte gunoaie, într-o fundătură. Avea un braţ rupt, două coaste fracturate, nasul spart, câţiva dinţi lipsă, şi era ţeapăn — murise în urma hemoragiei interne.)

Brewster îşi făcuse afacerile mai ales pe partea cu felinarul roşu, dar lui Birdie nu-i păsa. Mai avea nişte proprietăţi prin Westwood, care erau băgate rău de tot în chestii mai nasoale. A chicotit obscen când m-am apropiat de recepţie, şi ochiul ei teafăr a scânteiat.

— Bună, iubitule! a murmurat cu un glas ca un boiler

fisurat. Mi-am redus tariful la un sfert. Te interesează? Mi-a zărit expresia şi chipul i-a trecut de la desfrâu la îngrijorare. Ce s-a-ntâmplat, Bert?

— Harry Spinner. Cheamă sticleţii, Birdie. L-a mierlit cineva.

M-a privit fără un cuvânt, iar faţa i s-a prăbuşit încetişor într-o resemnare obosită. Apoi s-a întors şi a telefonat la poliţie.

Deoarece era doar Harry Spinner, în hotelul Brewster din capătul dubios al bulevardului Hollywood, poliţiştilor le-a trebuit mai mult de o jumătate de oră să ajungă. În timp ce aşteptam, i-am povestit lui Birdie tot ce ştiam: convorbirea telefonică şi cadavrul din cameră.

— Probabil că se referea la puştiul Detweiler, s-a încruntat ea. Harry era prieten cu el, cred că-i era milă de el.

— La ce cameră stă? Aş vrea să-i vorbesc...

— A achitat şi a plecat.

— Când?

— Înainte să cobori tu.

— Fir-ar al dracu'!

Femeia şi-a muşcat buza.

— Nu cred că l-a omorât el.

— De ce?

— Pur şi simplu, nu-l cred în stare. I-un băiat aşa fin...

— Birdie, am oftat, ştii doar că nu există o figură tipică de ucigaş. Oricine ar fi în stare să ucidă, dacă ar exista un motiv întemeiat.

— Ştiu, a suspinat ea, totuşi, nu-mi vine să cred. A răpăit cu unghiile ei stacojii pe placajul uzat al tăbliei recepţiei: De cât timp murise Harry?

Îmi telefonase pe la cinci şi zece. Descoperisem trupul pe la şapte.

— Mai demult, i-am răspuns. Sângele era închegat.

— Înainte de şase jumate?

— Probabil.

A suspinat iarăşi, dar uşurată.

— Băiatul a stat aici cu mine până la şase jumate. Coborâse pe la patru şi-un sfert. Am jucat gin. Avea una din crizele lui şi nu voia să fie singur.

— Ce fel de criză? Ia mai povesteşte-mi despre el, Birdie.

— Dar nu putea să-l fi ucis pe Harry, a protestat ea.

— Bine, am încuviinţat fără să fiu pe de-a-ntregul convins. De ce să-l fi lichidat cineva, în mod deliberat şi brutal, pe Harry Spinner cel inofensiv şi nebăgat în seamă, imediat după ce mă anunţase că descoperise ceva „foarte ciudat” la Detweiler? Cine s-o fi făcut-o, în afară de Detweiler? Zi-mi, totuşi, dacă era prieten cu Harry, poate că ştia ceva? De ce-i spui mereu „băiat”? Câţi ani are?

Birdie a clătinat din cap şi şi-a rezemat bustul pe tejgheaua recepţiei.

— Vreo douăzeci... două'şdoi, poate două'ştrei. Nu prea înalt, cam unu şai'şcinci - unu şaptezeci. Subţirel, brunet, cârlionţat, un băiat drăguţ. Parc-ar fi actor de cinema, dacă n-ar fi spinarea...

— Spinarea?

— Are cocoaşă. E cocoşat.

Asta m-a blocat pentru un minut, deşi nu ştiu de ce anume. Aveam, pesemne, în minte imaginea lui Charles Laughton trăgând clopotele alea din Paris, sau pe a lui Igor furând creierul din laborator.

— E drăguţ şi e cocoşat?

— Exact. A înălţat sprâncenele. Cea de deasupra peticului nu se ridica tot atât de sus cât şi cealaltă. Dacă l-ai vedea din faţă, nici nu ţi-ai da seama.

— Cum îl mai chema?

— Andrew.

— De cât timp locuia la tine?

A căutat într-un registru.

— A venit vinerea trecută. Pe douăzeci şi doi. Acum şase zile.

— Ce-i cu crizele alea de care spuneai?

— Nu ştiu sigur. Asta a fost a doua. Devenea palid şi nervos. Cred că avea dureri. Îi era tot mai rău cu cât se apropia seara, după aia îşi revenea. Părea perfect sănătos.

— După cum povesteşti, poate era narcoman.

— La început aşa am crezut şi eu, dar mi-am schimbat părerea. Am văzut destui drogaţi şi nu era aceeaşi chestie. Ascultă-mă pe mine... Acum era chiar rău de tot. A coborât pe la patru şi-un sfert, cum ţi-am zis. Nu se plângea, da-mi dădeam seama că voia să stea cu cineva numai ca să nu se gândească la asta. Am jucat gin până la şase jumate. Dup-aia s-a dus sus.

S-a-ntors peste vreo douăzeci de minute cu geamantanul şi a achitat camera. Arăta bine, îi trecuse criza.

— Avea vreun doctor?

— Mai mult ca sigur că nu. L-am întrebat şi eu... Mi-a răspuns că nu era nimic grav, c-o să-i treacă. Şi i-a trecut.

— A spus de ce pleacă, sau unde se duce?

— Nu, doar că n-are astâmpăr şi vrea să schimbe mediul. Mi-a părut rău că pleca. Un puşti drăguţ....

Când gaborii au sosit în cele din urmă, le-am spus tot ce ştiam... dar n-am pomenit nimic despre Detweiler. M-am mai învârtit pe-acolo, până am aflat că Harry nu fusese ucis după ora şase şi jumătate. Tipii aproximau momentul între cinci şi zece, când mă sunase pe mine, şi şase. Se părea că Andrew Detweiler era nevinovat, dar ce lucru „foarte ciudat” observase Harry la el şi de ce se mutase imediat după asasinarea lui Harry? Birdie mă lăsase să cercetez camera, dar nu găsisem nimic, nici măcar o clemă de prins hârtii.

Vineri dimineaţă am rămas la birou, încercând să potrivesc piesele laolaltă. Necazul era că n-aveam decât două piese, iar ele nu se potriveau. De pe bulevard, soarele pătrundea strălucind prin geam, peste literele ştirbite, pictate acolo. **BERT MALLORY Detectiv Particular**. M-am ridicat şi am privit afară. Zona aceea a bulevardului nu se deteriorase încă, dar n-avea să mai dureze mult.

Pentru aprecierea unui cartier există un indicator sigur: sălile de cinematograf. E infailibil. De pildă, în centrul lui L.A. n-a mai avut loc nici o premieră de mult, foarte mult timp. Cu zece ani în urmă, toate premierele erau pe bulevard. Acum s-au mutat în Westwood, în sala *Pantages* cea veche, la est de Vine şi foarte aproape de autostradă, se ţineau cele mai sclipitoare premiere. O vreme acolo s-au decernat şi Oscarurile. Acum rulează numai porno şi horror. Premierele sunt doar la *Grauman’s Chinese* şi la fostul *Paramount*, la fostul *Leew’s*, acum *Cinema Central* (sau aşa ceva) din capătul vestic. *Nu-View*, situat cam vizavi, oferea un duplex porno. Era prea deprimant. Am coborât storul.

Domnişoara Tremaine a ridicat ochii de la maşina de scris şi s-a încruntat. Biroul ei se afla în micuţa anticameră, dar îl aranjasem astfel încât să ne puteam zări şi discuta pe ton normal, când uşa era deschisă. Rămânea deschisă în

majoritatea timpului, exceptând ocaziile când aveam clienţi care considerau că secretarele nu trebuie să le cunoască necazurile. De o jumătate de oră transcria raportul Lucas McGowan, făcând *hmm* şi *îhî* la fiecare treizeci de secunde. Se amuza copios. Domnişoara Tremaine avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, semăna cu o bibliotecară constipată şi era cea mai bună secretară pe care o avusesem vreodată. Lucra cu mine de şapte ani. Încercasem cu unele tinere şi frumuşele, dar nu mersese. Fie că nu voiau chestia aia, fie că n-aveau nimic altceva în cap. Ambele categorii te făceau să dai bir cu fugiţii, văzându-le în fiecare dimineaţă.

— Domnişoară Tremaine, eşti amabilă să-l suni pe Gus Verdugo?

— Da, domnule Mallory.

A format numărul, ţinând spatele drept de parcă purta corset.

Gus Verdugo lucra la R&I. Cândva îi făcusem un serviciu şi insista să mă răsplătească înzecit. I-am spus ce ştiam despre Andrew Detweiler şi l-am întrebat dacă era un deranj prea mare să bage totul pe calculator. Nu era un deranj. M-a sunat după cincisprezece minute. Calculatorul n-auzise niciodată de Andrew Detweiler şi avea numai şapte cocoşaţi, dar nici unul nu se potrivea descrierii.

Stăteam, gândindu-mă cum naiba să-l găsesc, când telefonul a ţârâit din nou. Domnişoara Tremaine s-a oprit din dactilografiat şi a ridicat receptorul.

— Biroul domnului Mallory, a rostit ea răspicat, lăsând să se înţeleagă că aici era o organizaţie eficientă. A acoperit cu palma receptorul şi s-a uitat spre mine: Pentru dumneata... o convorbire obscenă.

Nu-i tresărise nici un muşchi şi nici măcar nu clipise.

— Mulţumesc, i-am răspuns şi i-am făcut cu ochiul.

A lăsat receptorul să cadă în furcă de la o înălţime de vreo zece centimetri şi a revenit la maşina de scris. Zâmbind, am apucat telefonul.

— Alo, Janice, am rostit.

— Stai puţin, că-mi ţiuie urechile. Glasul ei răguşit mă înfiora.

— Cum de te-ai sculat aşa devreme? am întrebat-o.

Janice Fenwick era dansatoare orientală la un bar în

nopţile cu Strip, iar după-amiezile lucra pentru a-şi lua diploma în oceanografie la UCLA. De un an de când o cunoşteam, rareori o văzusem scoţând nasul la soare înainte de ora unsprezece.

— Voiam să te prind înainte de-a începe s-o urmăreşti pe femeia aia.

— Am încheiat afacerea. Tipa şi-a agăţat ultimul paznic de parcare... cel puţin cu soţul ăsta, am chicotit.

— Mă bucur.

— Ia zi, care-i treaba?

— Păi de luni de zile nu mi-ai mai făcut o propunere indecentă. Am hotărât să-ţi fac eu una.

— Sunt numai urechi.

— Mâine facem nişte scufundări lângă Catalina. Vii?

— În costume de scafandru nu se poate face mare lucru.

— Costumul se scoate pe la patru. Ne rămâne noaptea de sâmbătă şi toată ziua de duminică.

— E cea mai bună invitaţie porno pe care-am auzit-o săptămâna asta.

Domnişoara Tremaine a pufnit. S-ar putea să fi fost ceva din raport, totuşi nu cred.

Sâmbătă dimineaţa devreme am luat-o pe Janice din apartamentul ei din Westwood. Mă aştepta şi s-a îndreptat spre maşină: era făcută numai din picioare şi piele aurie, sănătoasă. Purta şort alb, espadrile şi blestematul ăla de tricou Dallas Cowboys. Era autentic. Numele şi numărul scrise pe el erau destul de cunoscute - chiar şi pentru cei care nu erau fani ai fotbalului. Nu voise niciodată să-mi spună cum îl căpătase; pufnea şi devenea morocănoasă. Şi-a azvârlit valijoara pe bancheta din spate şi s-a strecurat lângă mine. Mirosea ca lumina soarelui.

Am gonit până în Catalina şi am petrecut cea mai mare parte a zilei, bălăcindu-ne în Pacific cu nişte puşti cu cincisprezece ani mai tineri decât mine şi cu cinci ani mai tineri decât Janice. Mai fusesem cu ea în asemenea escapade şi-mi plăcuseră atât de mult încât îmi cumpărasem propriul echipament de scufundare. Totuşi, nu mi-a plăcut la fel de mult ca noaptea de sâmbătă şi ziua de duminică.

Am revenit în apartamentul meu din Beachwood duminică seara târziu, şi de abia am avut timp să mănânc ceva la restaurantul mexican de după colţul cu Melrose. Fac o *carne*

asada minunată. Eu locuiesc peste drum de Paramount, chiar în faţa uşii pe unde oamenii intră să vadă *Perechea ciudată*. În fiecare vineri seara, când îi zăresc stând la coadă, îmi spun că ar trebui să văd şi eu filmul ăsta într-o zi, dar nu reuşesc s-o fac niciodată. (Aţi putea crede că am ceva stele de cinema locuind pe lângă mine, dar nu-i aşa. Îl mai zăream din când în când pe Seymour, când lucra la Canalul 9, înainte de-a pleca după Gene Autry la Canalul 5.)

Eram atât de bine dispus, încât uitasem cu totul de Andrew Detweiler. Până luni dimineaţa, la birou, când am citit Times. Ştirea se găsea pe pagina a treia, deci nu era considerată prea importantă. Cu o seară în urmă, un individ pe nume Maurice Millian în vârstă de 51 de ani, căzuse prin uşile din sticlă ale terasei apartamentului său. Fusese descoperit cam pe la miezul nopţii, când vecinii de desubt găsiseră picături de sânge uscat pe terasa lor. Unicul lucru care lega morţile lui Harry Spinner şi Maurice Millian era belşugul de sânge răspândit prin jur. Dacă Millian fusese ucis, ar fi putut exista o legătură, fie ea şi aproximativă. Însă moartea lui fusese un accident - un accident stupid. M-a frământat cam o oră, apoi am cedat. Exista o singură modalitate de-a scăpa de această obsesie.

— Domnişoară Tremaine, mă întorc peste vreo oră. Dacă apare vreo blondă ţapănă care vrea să-i găsesc surioara mai mică, spune-i să m-aştepte.

A pufnit din nou şi m-a ignorat.

Almsbury se afla cam la şase cvartale depărtare, pe Yucca. Am mers pe jos. Clădirea era un monolit paralelipipedic, înalt de opt etaje, nu tocmai nou, dar nici prea vechi, părând extrem de scump. Terasele micuţe ieşeau în afară, în şiruri ordonate. Terenul îngust din jur era impecabil, cu o grămadă de şmecherii aduse parcă de pe Marte. De asemenea, inevitabilii palmieri şi stolurile de păsări ale paradisului. O plăcuţă discretă se legăna într-un cadru din fier forjat, anunţând: **NU AVEM CAMERE LIBERE**.

Doi tineri mlădioşi m-au privit cu interes pe când ieşeau din recepţia pluşată aidoma unor păsări exotice. Nu este unul dintre ei, m-am gândit. Bănuielile mi s-au confirmat când am parcurs lista chiriaşilor. Toate numele erau bărbăteşti, însă nici unul nu era Andrew Detweiler.

Maurice Millian continua să figureze la numărul 407. Am luat liftul până la etajul patru şi am sunat la 409. Soneria a emis câteva note din Bach, sau poate era Vivaldi sau Telemann. Mie toate sunetele alea din barocul vechi îmi par la fel. Minunăţia care mi-a deschis uşa avea vreo patruzeci de ani, era aproape la fel de slab ca Twiggy, dar tot atât de înalt cât mine. Purta o cămaşă din mătase înflorată, deschisă la piept, dezgolindu-i sternul osos şi spân, şi pantaloni albi, strâmţi, care puteau fi făcuţi din bandă adezivă. N-a spus nimic, ci a înălţat din sprâncene, măsurându-mă întrebător.

— Bună dimineaţa, am rostit şi i-am arătat legitimaţia.

A pălit. Ochii i-au devenit duri, tiviţi de spaimă. Era gata să intre în panică, pregătit să trântească uşa. Mi-am afişat zâmbetul cel prietenos şi am continuat de parcă nu remarcasem nimic.

— Mă interesez de un tânăr pe nume Andrew Detweiler.

Spaima i-a dispărut din privire şi pieptul slab i-a coborât uşurat. M-a privit inexpresiv, de parcă nu auzise niciodată numele acela.

— Are vreo douăzeci şi doi de ani, am continuat, e brunet, cârlionţat, foarte drăguţ...

A rânjit, calmându-se, încercând să-şi ascundă panica.

— Toţi sunt aşa, a comentat el.

— Detweiler e cocoşat.

Zâmbetul i-a îngheţat brusc. A înălţat din sprâncene.

— Ah... Ăla...

Hopa! Mallory, ai dus o viaţă curată şi neprihănită. Iată răsplata.

— Locuieşte aici?

Am înghiţit un nod, încercând să-mi aduc inima la loc, şi am clipii de câteva ori.

— Nu. Era... îîî, în vizită.

— Pot intra să discutăm despre el?

Ţinea uşa închisă pe trei sferturi, aşa încât nu puteam zări decât un TV color. A privit nervos peste umăr. S-a încruntat. S-a întors către mine şi a început să rostească ceva, apoi a ridicat iarăşi din sprâncene.

— Bineînţeles, dar nu ştiu prea multe.

A deschis larg uşa şi s-a retras un pas. Salonul era măricel, şi desprins din paginile anei reviste de decoraţiuni

interioare. În dreapta, înapoia unui perete înalt până la piept, se afla bucătăria. Un coridor pleca undeva în stânga. Drept în faţa mea se găseau uşile duble din sticlă, care se deschideau spre terasă. Acolo, o grămadă de muşchi bronzaţi făceau nudism. Muşchii au deschis ochii şi m-au privit. Probabil că hotărâseră că nu sunt competitiv, deoarece s-au închis la loc. Proprietarul cel slăbănog a arătat spre una din cele două canapele identice, vărgate în portocaliu şi maro, aşezate de ambele părţi ale unei mese scunde din marmură şi sticlă, de mărimea unui teren de badmington. El s-a aşezat pe cealaltă, a luat o ţigaretă dintr-o casetă de alabastru şi a aprins-o cu o brichetă, din alabastru. După ce s-a gândit puţin, mi-a oferit şi mie o ţigară.

— Pe cine vizita Detweiler? l-am întrebat, aprinzând ţigara. Simţeam în palmă bricheta, rece şi scumpă.

— Pe Maurice... alături. Arătă din cap spre 407.

— Nu-i cel care a murit în accidentul de azi-noapte?

A expirat o dâră de fum printre buzele ţuguiate şi a scuturat ţigara într-o scrumieră din alabastru.

— Da, a încuviinţat el.

— De cât timp se cunoşteau Maurice şi Detweiler?

— Nu de multă vreme.

— Cât?

A stins ţigara pe alabastrul imaculat şi s-a sculat, atât de afectat şi pur, încât aş fi făcut prinsoare că fecalele îi ieşeau împachetate în celofan. A repetat gestul cu ridicatul sprâncenelor.

— Maurice îl găsise pe undeva, cu o seară în urmă.

— Care seară?

A căzut pe gânduri.

— Cred că joi. Da, joi.

— Detweiler era de meserie?

A încrucişat picioarele precum o balerină din anii patruzeci şi a legănat sandaua romană. A strâmbat dispreţuitor din buze.

— Dacă ar fi fost, ar fi murit de foame. Era *schilod*.

— Se pare că lui Maurice nu i-a păsat. Bărbatul a pufnit şi a aprins altă ţigară. Când a plecat Detweilwr?

A înălţat din umeri.

— L-am văzut ieri după-miază... Eu m-am întors mai târziu... era noapte.

— Cum se împăcau? S-au certat, s-au bătut?

— Habar n-am. Eu nu i-am văzut decât de două ori, în hol. Maurice şi cu mine nu eram... apropiaţi. S-a ridicat nervos. Realmente, n-am ce să-ţi mai spun. De ce nu-i întrebi pe Davis şi Murray? Ei şi Maurice sunt... erau mână în mână.

— David şi Murray?

— Vizavi. La 408.

— Bine, m-am sculat, aşa o să fac. Am privit spre uşile din sticlă. Mi se părea destul de uşor să treci prin ele, dacă le credeai deschise. Toate apartamentele sunt la fel? Cu terasă şi uşi de sticlă?

— Sunt şic, nu?

— Mulţumesc încă o dată.

— Pentru puţin.

Mi-a deschis uşa, apoi a închis-o înapoia mea. Am oftat şi m-am îndreptat spre 408. Am apăsat butonul soneriei. N-a cântat nimic; a făcut doar bing-bang.

David (sau Murray) avea cam douăzeci şi cinci de ani, era roşcovan şi pistruiat. Avea un corp zvelt şi musculos, de asemenea pistruiat. Îmi puteam da seama de asta, deoarece purta numai o pereche de blugi tăiaţi foarte scurt, şi despicaţi pe lateral până la şold. Era desculţ şi pe nas avea o pată de vopsea verde. Părea deschis, prietenos şi mi-a zâmbit în stilul acela neutru pentru-un-necunoscut.

— Da? m-a întrebat.

I-am arătat legitimaţia. Nu a pălit, ci a părut interesat.

— Un tip de la 409 mi-a zis că ai putea să-mi spui câte ceva despre Andrew Detweiler.

— Andy? s-a încruntat uşor. Intră. Eu sunt David Fowler. A întins mâna.

I-am scuturat-o.

— Bert Mallory.

Apartamentul era cu totul diferit faţă de cel de vizavi. Era confortabil şi ticsit, dominat de o planşetă pentru pictat, înconjurată de borcane cu pensule şi cutii de tuburi cu vopsea. Arhitectural însă era identic cu celălalt. Totuşi, terasa era acoperită cu ghivece de flori, nu cu muşchi dezbrăcaţi. David Fowler s-a aşezat pe taburetul din faţa mesei şi a început să cureţe pensulele. Când s-a aşezat, şliţul şortului s-a deschis, arătându-i jumătate din penis, care era, de asemenea pistruiat.

Nu mi se părea însă că se expunea intenţionat; pur şi simplu, era indiferent.

— Ce vrei să ştii despre Andy?

— Totul.

A izbucnit în râs.

— Să-i dăm drumul. Stai jos. Fă-ţi loc...

Am degajat un spaţiu de pe canapea şi m-am aşezat.

— Cum se împăcau Detweiler şi Maurice?

M-a privit cunoscător.

— Perfect. Din câte ştiu eu... Lui Maurice îi plăcea să agaţe căţeluşi pluşaţi. Andy era un căţeluş pluşat.

— Detweiler umbla după agăţat?

— Nu, a râs el din nou. Nici nu cred că ştia cum s-o facă.

— Era homo?

— Nu.

— De unde ştii?

— N-ai auzit? mi-a zâmbit. Noi ne recunoaştem de la un kilometru. Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

S-a îndreptat spre jumătatea de perete care ne despărţea de bucătărie şi a turnat două ceşti dintr-un ibric permanent plin şi fierbinte.

— E greu să-l descrii pe Andy. Avea ceva copilăros în el. Un adevărat inocent... Îl încânta orice noutate. Păcat de spatele lui... Mare păcat...

Mi-a întins ceaşca şi a revenit pe taburet.

— Era şi cam ascuns. Nu în privinţa sentimentelor lui, în probleme din astea era foarte deschis.

— A avut relaţii sexuale cu Maurice?

— Nu. Ţi-am zis: era un căţeluş. Îmi pare rău că nu-i şi Murray aici. Se pricepe mai bine la vorbit. Eu sunt mai mult orientat spre vizual.

— El unde este?

— La slujbă. E avocat.

— Crezi că Detweiler l-ar fi putut ucide pe Maurice?

— Nu.

— De ce?

— Toată seara a stat aici, cu noi. Am cinat şi am jucat scrabble. Cred că-i era rău de tot, dar încerca să pretindă că n-avea nimic. Deşi, chiar dacă n-ar fi fost cu noi, tot nu puteam

crede că l-a ucis el.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— A plecat cam cu jumătate de oră înainte ca să fie găsit Maurice. Bănuiesc c-a intrat în apartament, l-a văzut pe Maurice mort şi a decis s-o şteargă. N-aş zice că-l învinuiesc. Cine ştie ce găseau poliţiştii... Nici n-am pomenit de el.

— De ce?

— N-avea rost să-l implicăm. A fost un simplu accident.

— Nu l-ar fi putut ucide pe Maurice după ce-a plecat de la voi?

— Nu. S-a spus că murise mai mult de o oră. Desmond ce ţi-a zis?

— Desmond?

— Vizavi... Ala care parcă tot timpul miroase ceva neplăcut.

— De unde ştii că am vorbit cu el, şi nu cu muşchiul?

A râs, gata să scape ceaşca de cafea.

— Nu cred că Roy poate vorbi.

— Zicea că nu ştie nimic despre nimic. Am început şi eu să râd. M-am sculat şi m-am apropiat de uşile terasei. Le-am deschis, apoi le-am închis la loc. Ţi s-a înlâmplat vreodată să crezi că erau deschise, dar de fapt să fie închise?

— Nu. Totuşi am auzit că ar fi fost nişte cazuri.

Am oftat.

— Asta am auzit şi eu. M-am întors şi m-am uitat la ce lucra.

Era un tablou micuţ, un băiat şi o fată, ea într-o rochie albă, el în blugi şi tricou. Aveau cincisprezece ani. Se îmbrăţişau, gata să se sărute. Era destul de limpede că era prima lor idilă. Mi se părea o pictură destul de reuşită. I-am spus-o.

— Mulţumesc, a zâmbit încântat. E pentru coperta unei cărţi.

— A cui a fost ideea ca Detweiler să cineze şi să-şi petreacă noaptea cu voi?

Bărbatul s-a gândit câteva clipe.

— A lui Maurice, a răspuns, apoi m-a privit şi a surâs: Te pricepi la mărci?

Mi-au trebuit câteva clipe să înţeleg la ce se referea.

— La timbre? Nu prea...

— Maurice era filatelist. Se specializase în peisaje şi

regiuni din Germania postbelică. Făcuse rost de un kilo de clădiri şi voia să le sorteze în linişte.

Am clătinat din cap.

— Nu m-am prins. Un kilo de clădiri?

A izbucnit în râs.

— Este un set de douăzeci şi opt de timbre, tipărite în 1948 în Zona Americană, prezentând clădiri celebre. Pe atunci. Germania era încă în haos şi timbrele au fost tipărite în condiţii dificile. De aceea, există o varietate extraordinară de diverse perforări, cleiuri şi plăci deasupra lor.

— Sunt valoroase?

— Nu. Banale. Unele varietăţi se găsesc mai greu, dar nu sunt de valoare. M-a privit cu înţelegere: Din apartamentul lui Maurice nu lipsea nimic.

Am ridicat din umeri.

— Mă întreb de unde avea Detweiler bani...

— Nu ştiu. N-am discutat niciodată despre asta.

Nu bătea în retragere.

— Îţi plăcea, nu-i aşa?

În ochi i se citea o tristeţe obosită.

— Da, a încuviinţat el.

În aceeaşi după-amiază, am trecut s-o iau pe Birdie Pawlowicz de la hotelul Brewster şi am dus-o la înmormântarea lui Harry Spinner. I-am povestit despre Maurice Millian şi Andrew Detweiler. Am întors-o pe toate părţile. În mod limpede, tânărul Detweiler nu-l putea ucide nici pe Harry, nici pe Millian, însă coincidenţa era prea mare...

După înmormântare m-am dus la Biblioteca Publică Los Angeles şi am început să răsfoiesc colecţia lui Times. Nu parcursesem decât ultimele trei săptămâni când biblioteca s-a închis. Times este un ziar al nabii de gros, şi dacă moartea nu-i senzaţională, sau dacă răposatul nu-i un nume important, relatarea putea apărea oriunde cu excepţia paginilor pentru reclame.

În ultima marţi din lună, pe 26, în North Hollywood, o fată îşi tăiase venele de la mână cu lama.

Cu o zi înainte, pe 25, luni, o fată avortase şi avusese hemoragie. Sângerase până murise, deoarece atât ea, cât şi prietenul ei erau drogaţi criţă. Locuiau la o stradă depărtare de Western - foarte aproape de Brewster - iar Detweiler fusese luni

în Brewster.

Duminică, pe 24, un boschetar fusese înjunghiat în parcul MacArthur.

Sâmbătă, pe 23, aveam trei cazuri. Un înjunghiat, într-un bar pe Pico, un împuşcat într-o pensiune pe Irolo, şi un viol cu înjunghiere, într-o fundătură pe lângă LaBrea. Numai cel împuşcat murise datorită sângelui pierdut, dar în toate cazurile fusese vorba de o mulţime de sânge.

Vineri, pe 22, în ziua când Detweiler venise în Brewster, un băieţaş de doi ani căzuse pe o greblă răsturnată din grădina casei sale de pe Larchemont - la vreo opt străzi de locuinţa mea. Iar doi puşti portoricani se bătuseră cu şiuriurile înapoia lui Holltwood High. Unul era mort, celălalt la închisoare. Ah, *machismo*!

Lista continua tot aşa până pe data de 7, într-o joi. În ziua aceea se petrecuse o altă sinucidere cu retezarea venelor, lângă Western şi Wilshire.

În dimineaţa următoare, marţi, pe 3, am sunat-o pe domnişoara Tremaine şi am anunţat-o că urma să întârzii, dar aveam s-o sun din două în două ore, să mă interesez dacă nu apăruse blonda care-şi căuta surioara. A pufnit.

Larchemont este un cartier locuit de familii de condiţie medie, înghesuit între averile străvechi din jurul clubului rustic şi pacostea care se întinde în josul lui Melrose, pornind din Western Avenue. încearcă să ofere impresia de suburbie - şi reuşeşte binişor - mai degrabă decât de centru comercial de mâna a doua. Zona nu abundă în apartamente sau camere de închiriat, totuşi există câteva. Am dat peste Detweiler la a treia adresă pe care am verificat-o. Se afla la o stradă depărtare de curtea unde se accidentase băieţelul.

Din spusele proprietarului, în momentul accidentului, Detweiler juca bridge cu el şi cu două surori, fete bătrâne, în camera doisprezece. Băiatul nu se simţise prea bine şi în aceeaşi seară plecase... voia să prindă un autobuz spre San Diego, să-şi viziteze mama suferindă. Proprietarul fusese impresionat atât de mult, încât încălcase o regulă fermă şi-i înapoiase tânărului cea mai mare parte din chiria plătită de el, în avans, pentru o lună. La urma urmei, nu stătuse decât trei zile. Păcat de spatele lui... Un băiat aşa drăguţ, cuminte... era scriitor, ştiaţi...

Nu, nu ştiam, dar asta explica modul în care putea circula atât de mult, aparent fără să muncească.

L-am sunat pe David Fowler.

— Da, Andy avea o maşină de scris portabilă, dar n-a pomenit că ar fi scriitor.

Birdie Pawlowicz:

— Da, bătea tot timpul la maşină în cameră.

L-am regăsit pe Detweiler în datele de 16 şi 19. Se mutase într-o pensiune lângă parcul Silver Lake, în noaptea de 13, şi plecase pe 19. Proprietăreasa nu-i restituise banii, dar îi oferea un alibi pentru ziua de 16, când fusese înjunghiat un bătrân în parc, şi pentru data de 19, când o fată se sinucisese chiar în pensiunea respectivă. Fusese sănătos tun când se mutase, bolnav pe 16, sănătos în 17 şi iarăşi bolnav în 19.

Era precum un refren. Locuise la o stradă depărtare de locul unde un bărbat fusese atacat, înjunghiat şi jefuit într-o fundătură pe data de 13…, deşi detaliile crimei nu se prea potriveau şablonului. El fusese bolnav, avea un alibi, şi se mutase la Silver Lake.

La fel şi pe data de 10: o femeie alunecase în baie şi căzuse prin uşile de sticlă ale duşului, tăindu-se îngrozitor. Bolnav, alibi, mutat.

Nu mă pricep de fel la matematică, deoarece abia atunci am priceput graficul lui Detweiler. Millian murise pe 1, Harry Spinner pe 28, avortul fusese pe 25, băieţelul pe 22, Silver Lake pe 19, şi 16 etc. etc. etc.

Din trei în trei zile o crimă sângeroasă se petrecuse undeva în vecinătatea lui Detweiler.

Nu descoperisem însă nici o regulă în privinţa victimelor: bărbat, femeie, copii, mătuşi bătrâne, căsătoriţi, necăsătoriţi, bogaţi, săraci, tineri, bătrâni… Absolut nici un şablon, deşi *întotdeauna* există un şablon. M-am apucat chiar să verific dacă nu cumva numele erau în ordine alfabetică.

Am revenit la birou pe la ora şase. Domnişoara Tremaine stătea ţeapănă la masa goală, exceptând poşeta şi un blocnotes. Îmi amintea de Desmond.

— Ce mai cauţi aici, domnişoară Tremaine? Trebuia să fii plecată de o oră.

M-am aşezat la biroul meu, m-am lăsat pe spate până când balansoarul a scârţâit de două ori şi mi-am suit picioarele

pe tăblie.

— Doream să vă comunic cine v-a căutat.

— Nu poţi aştepta? Am alergat toată ziua şi sunt rupt.

— Nu vă plăteşte nimeni ca să-l găsiţi pe acest Detweiler, nu?

— Nu.

— Azi v-a sosit contul bancar.

— Şi ce-nseamnă asta?

— Nimic. O bună secretară îşi informează patronul. V-am informat şi eu.

— Bine. Cine a sunat?

A privit blocnotesul, deşi făceam pariu pe ultima pingea că ştia totul pe dinafară.

— A telefonat o doamnă Carmichael. I-a fost furat pudelul francez. Vrea să i-l găsiţi.

— La dracu'! De ce nu se duce la poliţie?

— Deoarece este convinsă că răpitorul e fostul ei soţ. Nu doreşte să-i facă necazuri, ci o doreşte pe Gwendolyn înapoi.

— Gwendolyn!

— A venit şi o doamnă, Bushyager. Doreşte să-i găsiţi surioara.

M-am ridicat atât de brusc, încât a fost cât pe ce să cad de pe scaun. Am privit-o lung, dar nici n-a clipit.

— Glumeşti... A înălţat sprâncenele cu un milimetru. Era o blondă zveltă?

— Nu. O brunetă grasă.

M-am aşezat la loc, încercând să nu râd.

— Şi de ce vrea doamna Bushyager să-i găsesc surioara? am chicotit.

— Deoarece doamna Bushyager crede că surioara ei a şters-o pe undeva cu *domnul* Bushyager. Doreşte s-o sunaţi diseară.

— Mâine. Diseară mă întâlnesc cu Janice.

Domnişoara Tremaine a scotocit prin sertarul biroului şi a scos contul meu bancar. L-a azvârlit pe masă cu un pocnet.

— Nu te teme, am asigurat-o, n-o să cheltuiesc prea mult. Nişte spaghete şi vin diseară, iar mâine dimineaţă ouă şi şuncă.

Ea a pufnit. Marcasem şi eu un punct.

— Altceva?

— A sunat un domn Bloomfeld. Doreşte raportul final

asupra doamnei Bloomfeld, ca s-o poată acţiona în judecată.

Am oftat. Domnişoara Tremaine a închis carnetul.

— Bun. Nu pentru doamna Carmichael, şi fixează întâlniri pentru Bushyager şi Bloomfeld.

M-a privit pe sub sprâncene. Am desfăcut braţele.

— Crezi că Sam Spade ar căuta un pudel francez cu numele de Gwendolyn?

— Ar putea să-l caute dacă ar avea contul dumitale în bancă. Domnul Bloomfeld la ora două, doamna Bushyager la trei.

— Domnişoară Tremaine, ai fi o mamă minunată.

Nici măcar n-a pufnit; şî-a luat poşeta şi a ieşit. Am întors scaunul şi am privit calendarul. A doua zi era data de 4.

A doua zi avea să moară cineva, iar Andrew Detweiler avea să fie prin apropiere.

M-am ridicat în capul oaselor, rezemându-mă de tăblia de la cap. Janice a bolborosit ceva în pernă şi m-a fixat cu un ochi.

— N-am vrut să te trezesc, i-am spus.

— Ce s-a întâmplat? a mormăit ea. Prea multe spaghete?

— Nu. Prea mult Andrew Detweiler.

S-a ridicat lângă mine, ţinându-şi cearşaful peste sâni, şi a aprins lumina. A bâjbâit pe noptieră după o ţigară.

— Vrea să bage divorţ?

— Nu-i frumos, Janice, am spus.

— Vrei o ţigară?

— Îmhî.

A băgat două ţigări în gură şi le-a aprins. Mi-a întins una.

— Nu semeni deloc cu Paul Henreid, i-am spus.

A zâmbit.

— Curios. Tu semeni cu Bette Davis. Cine-i Andrew Detweiler?

I-am povestit totul.

— Elementar, dragul meu Sherlock, a concluzionat ea. Andrew Detweiler este un vampir. M-am încruntat. Bineînţeles, este un vampir *deştept*. De obicei, vampirii sunt proşti. Se trădează permanent prin urmele alea de dinţi pe care le lasă pe jugulara oamenilor.

— Scumpo, până şi vampirii trebuie să fie la locul crimei.

— El are întotdeauna un alibi, aşa-i?

Am coborât din pat şi m-am îndreptat spre baie.

— Asta, în sine, este suspicios.

Când am ieşit, Janice a întrebat:

— De ce?

— De obicei, oamenii nevinovaţi n-au alibiuri, mai ales din trei în trei zile.

— Probabil că de-asta sunt atâţia nevinovaţi prin închisori.

Am chicotit şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Pesemne ai dreptate.

— Bert, mai fă asta o dată.

Am privit-o peste umăr.

— Ce să fac?

— Du-te la baie.

— Nu cred că mai pot. Vezica mea are şi ea nişte limite.

— Nu mă refeream la asta. Du-te până la uşa băii.

M-am încruntat bănuitor, m-am ridicat şi am mers până la uşa băii. M-am întors, am încrucişat braţele şi m-am rezemat de tocul uşii.

— Care-i chestia?

Janice a zâmbit.

— Ai un funduleţ foarte drăguţ. Aproape la fel de drăguţ ca al lui Burt Reynolds! Poate că sunt gemeni.

— Ce?! am urlat eu.

— Poate că Andrew Detweiler are un frate geamăn. Unul dintre ei comite crimele, iar celălalt asigură alibiurile.

— Vampiri gemeni?

— Cam exagerat, nu-i aşa? s-a încruntat ea. Au descoperit grupe sanguine la Bram Stoker?

Am revenit pe pat şi m-am acoperit cu cearşaful până la brâu, rezemându-mă de tăblie, lângă Janice.

— Habar n-am.

— Asta-i altă prostie a vampirilor. Niciodată nu verifică grupa sanguină a victimelor. O grupă sanguină necorespunzătoare te poate ucide.

— Ceea ce fac vampirii nu-i transfuzie.

— Tot aia-i, nu crezi? Am înălţat din umeri. Asta-i, a oftat ea, vampirii sunt proşti. S-a întins şi m-a tras de părul de pe piept. De ore întregi, nimeni nu mi-a mai făcut nici o propunere indecentă.

I-am făcut eu.

Miercuri dimineaţa, am dat vreo douăsprezece telefoane. Dintre cele nouă victime de care aflasem, am putut căpăta informaţii numai despre şase dintre ele.

Toate şase aveau aceeaşi grupă sanguină.

Am aprins o ţigară şi m-am lăsat pe spate în scaun. Totul mi se învârtea în cap. Găsisem, în sfârşit, o legătură între victime, dar nu ştiam dacă ea era regula, şablonul. Pur şi simplu, era lipsit de sens. Poate că Detweiler era *într-adevăr* un vampir.

— Mallory, am rostit cu glas tare, ai luat-o razna.

Domnişoara Tremaine a ridicat ochii.

— În locul dumitale aş ţine seama de reflecţia aceasta, a comentat ea cu un chip impasibil.

În dimineaţa următoare m-am împleticit jos din pat la ora şase dimineaţa. Am făcut un duş rece, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi mi-am pus *Murine* în ochi. Parcă îi frecam de ciment. Doamna Bloomfeld mă ţinuse treaz până la două noaptea, vizitând toate localurile de noapte din Santa Monica, în compania unui gigolo pe care încă nu-l identificasem. Când s-au oprit la un motel, m-am dus acasă şi m-am culcat.

La ora aceea n-am putut găsi o ediţie a ziarului de dimineaţă decât tocmai la Western şi Wilshire. Ştirea era pe pagina şapte. Din fericire, cadavrul fusese găsit la timp pentru ediţia de dimineaţă. Sybil Herdon, o femeie de 38 de ani, se sinucisese într-o căsuţă de pe Las Palmas. (Detweiler nu se îndepărtase prea mult. Adresa era după colţul de la Almsburg.) Îşi tăiase venele de la mâini cu un ciob de oglindă. Fusese descoperită de la unsprezece şi jumătate, când proprietăreasa venise să-i ceară să dea televizorul mai încet.

Era prea devreme pentru a trece pe acolo, aşa încât am mâncat micul dejun, sperând că aceasta era una din ocaziile când Detweiler stătea mai mult de trei zile în acelaşi loc. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că locuia fie chiar în locul respectiv, fie în apropiere.

Proprietăreasa, şi administratoarea, căsuţelor era una dintre acele fiinţe caracteristice Hollywood-ului. Probabil fusese starletă prin anii douăzeci sau treizeci, dar succesul o ocolise. De aceea, încercase să se conserve în timp. Continua să aştepte permanent o solicitare din partea studiourilor, însă trupul nu o ajutase. Părul avea culoarea aramei, iar rujul, roşu-ca-maşina-

de-pompieri, era întins cu mult în afara buzelor subţiri. Ochii ei spălăciţi mă priveau printr-o mască Lone Ranger a lui Maybelline pe o figură albă precum varul. Rochia ei copia în mod evident o toaletă a Normei Shearer.

— Da?

Avea o voce fără suflare. M-a inspectat rapid din cap până în picioare. Lucrul acesta se petrece destul de frecvent pentru a mă simţi flatat, dar acum îmi dădu un fior ciudat, de parcă aş fi fost măsurat pentru un coşciug. I-am arătat legitimaţia şi am întrebat-o dacă puteam discuta despre unul din chiriaşii ei.

— Bineînţeles... Intră. Eu sunt Lorraine Nesbitt.

Fusese uşor dezamăgită că nu recunoscusem numele? S-a retras un pas, deschizând uşa. Mi-am dat seama că detectivii, particulari sau de altă natură, care o întrebau despre chiriaşii ei, nu constituiau o noutate. Am intrat în odăiţa micuţă şi femeia m-a privit din o sută de direcţii. Fotografiile îngălbenite acopereau toate suprafeţele netede şi se agăţau de pereţi aidoma iederii. Tipa fusese o bucăţică bună... cu patruzeci de ani în urmă. A văzut că mă uitam la fotografii şi a zâmbit. Machiajul din jurul gurii s-a fisurat.

— Despre care anume vrei să discuţi?

Surâsul dispăruse şi fisurile se închiseră.

— Andrew Detweiler. M-a privit inexpresivă. Tânăr, frumuşel, cocoşat.

Fisurile se redeschiseră.

— Ah, da. A venit numai cu câteva zile în urmă. Îi uitasem numele.

— Mai este aici?

— Păi, da. A oftat: Nu-i păcat că un băiat aşa frumuşel să aibă un asemenea defect?

— Ce-mi poţi spune despre el?

— Nu prea multe. A venit duminică seara. E foarte frumos, ca un înger, un înger brunet. Deşi nu asta m-a atras la el. A zâmbit: Să ştii că la vremea mea am văzut mulţi bărbaţi frumoşi. E greu de explicat... Are o inocenţă extraordinară. O privire pierdută, sortită pieririi, ceva cum trebuie să fi avut Byron. O vulnerabilitate care te împinge să-l aperi, să-l protejezi. Nu ştiu exact ce anume este, dar mi-a atins o coardă a sufletului. Suflet, a repetat ea. Poate că asta este. Îşi poartă sufletul pe chip.

A încuviinţat ca pentru sine:

— Periculos să faci aşa ceva. M-a privit: Dacă s-ar putea fotografia calitatea aceasta, oricare ar fi ea, ar deveni o vedetă peste noapte, chiar dacă n-ar avea habar de actorie. Deşi... sigur, mai este şi infirmitatea aceea...

Am decis că Lorraine Nesbitt era nebună de legat.

În cameră a intrat un bărbat. A rămas locului, rezemat de tocul uşii, privindu-mă cu ochi somnoroşi. Avea cam douăzeci şi cinci de ani, purta pantaloni chinezeşti strâmţi, fără chiloţi, şi un tricou. Părul îi era ciufulit şi tuns mai scurt decât se purta. Arăta bine, în genul Kansas. Tunsoarea m-a făcut să cred că era nou-venit în oraş, deşi ochii lui afirmau contrariul. Am bănuit că babei îi plăcea să fie tuns aşa.

— Johnny! a chicotit femeia. Intră! Domnul detectiv întreba despre Andrew Detweiler de la numărul şapte. A revenit cu privire la mine: El e protejatul meu, Johnny Peacock - un tânăr foarte talentat. Îi aranjez o probă de vizionare imediat ce îmi va răspunde domnul Goldwyn. A clipit afectată. Am fost una din Fetele Goldwyn, ştii...

Curios, crezusem că Goldwyn murise. Poate că nu era aşa.

Johnny a primit cu indiferenţă vestea apropiatei sale consacrări. S-a aşezat pe canapea şi a căscat.

— Detweiler? Nu cred că l-am văzut. Ce-a făcut?

— Nimic. E o verificare de rutină. Era limpede că mă credea de la poliţie. N-avea rost să-i modific părerea. Unde a fost azi-noapte, când a murit femeia aceea, Herndon?

— Cred că în căsuţa lui. I-am auzit maşina de scris. Nu se simţea prea bine, a răspuns Lorraine. Apoi a tras aer printre dinţi şi şi-a încleştat degetele de buzele stacojii. Crezi că există vreo legătură.

Detweiler îşi încălcase regula. N-avea un alibi. Nu-mi venea să cred.

— Lorraine..., a mormăit Johnny.

M-am răsucit spre el.

— Ştii unde era Detweiler?

— Habar n-am.

— Atunci, crezi că nu există nici o legătură?

— Tipa s-a sinucis...

— De unde ştii?

— Uşa era încuiată pe dinăuntru. Au trebuit s-o spargă ca să intre.

— Şi fereastra? Era şi ea încuiată?

— Nu. Fereastra era deschisă. Dar e zăbrelită. Pe acolo nu se poate intra.

— Aseară, când n-a răspuns la ciocăniturile în uşă, m-am dus la fereastră şi m-am uitat. Zăcea într-o baltă de sânge...

A început să smiorcăie. Johnny s-a ridicat şi a cuprins-o cu braţul. După aceea, m-a privit, a rânjit şi a înălţat din umeri.

— Ai vreo căsuţă liberă? am întrebat-o, fulgerat de o idee.

— Da, a încuviinţat femeia, oprindu-se din plâns. Am două. De fapt, chiar trei dar încă nu pot s-o închiriez pe a doamnei Herndon - poate apare vreo rudă să-i ridice lucrurile.

— Aş dori s-o închiriez pe cea mai apropiată de numărul şapte, i-am spus.

N-am avut noroc să intru la şase sau la opt, dar am căpătat căsuţa numărul cinci. Pensiunea Lorrainei Nesbitt era o bombă. Numărul cinci era format dintr-o cameră cu o debara, o chicinetă şi o săliţă de baie - identică cu celelalte nouă garsoniere, m-a asigurat proprietăreasa.

După o mulţime de icnete şi transpiraţie, canapeaua s-a transformat într-un pat cu moviliţe. Frigiderul arăta de parcă cineva vărsase peste el o sticlă de *Br’er Rabbit* în anul 1938, şi nu mai fusese curăţat de atunci. Caloriferul era pur şi simplu o grămadă de fier vechi. Asta-i, am suspinat, bine că rămân numai trei zile. Oricum trebuia să plătesc chiria pe o lună înainte, dar am considerat-o ca pe o mită, pentru a închide gurile lui Lorraine şi Johnny despre meseria mea.

Mi-am adus haine pentru trei zile, câteva cearşafuri şi perne, am mai inspectat o dată bucătărioara şi am decis să mănânc în oraş. Am dus o sticlă de Lysol în baie şi mi-am ţinut singur pumnii. Domnişoara Tremaine a adus contul bancar şi a pufnit de câteva ori.

Numărul cinci avea o uşă şi patru ferestre - la fel ca şi celelalte nouă căsuţe, mă asigurase Lorraine. Uşa avea un zăvor greu, ce nu putea fi deblocat dinafară. Fereastra de lângă uşă nu se deschidea deloc, deoarece nici nu fusese construită ca atare. Ferestrele de la baie şi bucătărie se deschideau spre afară, şi erau înalte şi înguste, cam şaizeci pe cincisprezece centimetri. Cealaltă fereastră din odaie, vizavi de uşă, glisa în

sus. Zăbrelele din fier forjat, fixate de ramă, erau atât de ruginite încât nu cred că puteau fi scoase decât smulgând întreaga fereastră. Se părea că, la urma urmei, Andrew Detweiler avea un alt alibi perfect - el, sau oricare altul.

M-am oprit lângă uşa cu numărul şapte, simţindu-mâ deodată precum un adolescent gata să agaţe prima lui gagică. Auzeam înăuntru ţăcănitul maşinii lui Detweiler. Gata, Mallory, pentru asta te-ai omorât o săptămână întreagă.

Am ciocănit în uşă.

Am auzit maşina de scris oprindu-se, apoi hârşâitul unui scaun împins îndărăt. În următoarele cincisprezece, douăzeci de secunde nu s-a mai auzit nimic, şi m-am întrebat ce făcea. După aceea, a tras zăvorul şi a deschis uşa.

Se încheia la cămaşă. Pesemne asta cauzase întârzierea; nu dorea să fie văzut fără cămaşă. Tot ceea ce mi se spusese despre el era adevărat. Nu era prea înalt; ajungea cu creştetul capului până la nasul meu. Era brunet, deşi mai puţin decât mă aşteptasem. Nu-i puteam ghici originea. Cu siguranţă nu era latino-american, şi nu mi se părea nici slav. Trăsăturile îi erau blânde, fără ascuţimile întâlnite de obicei la rasele mediteraneene. Părul nu era chiar negru. Nu-l purta nici lung, nici scurt. Hainele erau banale. Totul la el era neutru - cu excepţia chipului. Acesta era exact aşa cum îl descrisese Lorraine Nesbitt. Dacă sunai la producţie şi cereai un înger cu aspect masculin, l-ai fi primit pe Andrew Detweiler cu o perucă blondă. Corpul îi era zvelt şi bine proporţionat - din locul unde mă aflam nu-i zăream cocoaşa şi nici n-ai fi bănuit că are aşa ceva. În timp ce-şi încheia nasturii cămăşii, i-am întrezărit pieptul. Nu era musculos, dar era foarte bine făcut. Arăta sănătos, cu ten normal - puţin trandafiriu, deşi se întrezărea şi o anume paloare, de parcă ar fi evitat soarele. Ochii lui negri erau uluitori. Dacă acopereai restul feţei, lăsând numai ochii, ai fi jurat că n-avea nai mult de patru ani. I-aţi văzut pe copilaşii aceia cu ochi mari, inocenţi şi întrelători, aşa-i?

— Da? a întrebat el.

— Bună, i-am zâmbit. Mă numesc Bert Mallory. Tocmai m-am mutat la numărul cinci. Domnişoara Nesbitt mi-a zis că-ţi place să joci gin.

— Da, a surâs. Intră.

S-a întors ca să-mi facă loc şi am zărit cocoaşa. Nu ştiu

cum să descriu ce am simţit. Ceva asemănător unei răni în suflet. Am simţit aceeaşi nedreptate şi tristeţe pe are o încercaseră şi ceilalţi, aşa cum ai simţi despre orice lucru minunat cu un defect oribil.

— Nu te-am deranjat, nu? Am auzit maşina...

Odaia era identică cu a mea, deşi părea sută la sută mai acceptabilă. Nu-mi dădeam seama ce-i făcuse pentru a arăta aşa. Poate că de vină era obscuritatea. Trăsese perdele şi aprinsese numai o veioză lângă maşina de scris.

— Da, scriam o povestire, dar prefer să joc gin. A surâs deschis şi neprefăcut. Dacă aş putea câştiga bani jucând gin, n-aş mai scrie.

— Destui oameni câştigă bani de pe urma jocului de gin.

— Oh, n-aş putea. Sunt prea ghinionist.

Avea, bineînţeles, tot dreptul să spună a ceva, dar nu o făcuse autocompătimitor, ci doar ca o observaţie. Apoi m-a privit uşor îngrijorat.

— Nu... ăă-ă... nu vrei să jucaţi pe bani, nu?

— Câtuşi de puţin, i-am răspuns şi privirea i s-a limpezit. Ce fel de povestiri scrii?

— Ah, fel de fel... A înălţat din umeri; mai ales fantastice.

— Le vinzi?

— Pe cele mai multe.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi văzut numele undeva. Domnişoara Nesbitt zicea că te numeşti Andrew Detweiler, nu?

A încuviinţat din cap.

— Folosesc un pseudonim. Probabil că nu l-ai recunoaşte nici pe acela. Nu este unul prea renumit.

Ochii lui spuneau că preferă să nu mi-l destăinuie. Avea un uşor accent, încet şi moale, nu tocmai o tărăgăneală, dar nici sudic. A acoperit maşina de scris şi a scos un pachet de cărţi de joc.

— De unde eşti? l-am întrebat. Nu-ţi pot recunoaşte accentul.

A zâmbit şi a amestecat rapid cărţile.

— Carolina de Nord. Hăt departe, pe la Blue Ridge.

A tăiat cărţile şi eu le-am împărţit.

— De cât timp eşti în Hollywood?

— Cam de două luni.

— Şi cum îţi place?

A surâs în felul său atrăgător şi a luat cartea.

— E foarte... neobişnuit. De cât timp trăieşti aici, domnule Mallory?

— Spune-mi Bert. Dintotdeauna. M-am născut în Inglewood. Maică-mea locuieşte şi acum tot acolo.

— Trebuie să fie... ciudat, să trăieşti toată viaţa într-un singur loc.

— Tu umbli mult?

— Da. Gin!

— Credeam că eşti ghinionist, am râs.

— Dac-am fi jucat pe bani, n-aş fi reuşit aşa ceva.

Am jucat gin toată după-amiaza şi am vorbit... vrute şi nevrute. Detweiler părea doritor să discute, sau cel puţin să aibă pe cineva cu care să pălăvrăgească. Nu mi-a spus absolut nimic care să poată constitui o legătură cu cele nouă morţi; ba mai mult, a povestit pe unde a fost şi ce citise. Citea mult, aproape orice îi cădea în mână. Am rămas cu impresia că el nu *trăise* viaţa în aceeaşi măsură în care o *citise*, că toate lucrurile pe care le cunoştea nu-l afectaseră niciodată în mod fizic. Era aidoma unei insule izolate. Viaţa curgea în jurul lui, dar nu-l atingea niciodată. M-am întrebat dacă nu cumva diferenţa o constituia cocoaşa lui, dacă nu-l transformase într-o asemenea creatură ciudată, încât fusese nevoit să se retragă în insula aceea. Practic, toţi cei cu care discutasem îl plăcuseră, laolaltă cu cantităţi variabile de compătimire, totuşi îl plăcuseră. Harry Spinner fusese prieten cu el dar descoperise ceva „ciudat”. Birdie Pawlowicz, Maurice Millien, David Fowler, Lorraine Nesbitt, toţi îl îndrăgiseră.

Până şi eu, fir-ar al dracului, îl îndrăgisem.

La miezul nopţii eram treaz, la numărul cinci, cu şortul de jocheu, luminile stinse şi uşa deschisă. Ascultam ţăcănitul maşinii de scris a lui Detweiler şi vuietul înfundat al Los Angelesului. Mă gândeam, mă gândeam întruna. Şi n-ajungeam la nici un rezultat.

Cineva a trecut pe lângă uşă, încet şi precaut. Am scos capul prudent. Era Johnny Peacock. Trecea pe lângă bungalovuri, tăcut ca o umbră. Când a ajuns în stradă, a cotit spre sud. Mergea pe Selma, sau pe Boulevard să facă vreo lipeală şi să mai scoată un gologan în plus. Probabil că Lorraine îl ţinea din scurt cu banii. Prudenţă, băiete. Dacă te descoperă

baba, ajungi iarăşi pe stradă. Şi ţi-au mai rămas destui ani în care să câştigi parale doar pentru că ţi se scoală.

Vineri dimineaţa am trecut pe la birou şi am verificat primele note de plată ale lunii. Domnişoara Tremaine avea o listă de posibili noi clienţi.

— Spune-le la toţi că-s ocupat până luni.

A încuviinţat cu un aer dezaprobator.

— A sunat domnul Bloomfeld.

— A primit raportul?

— Da. E foarte mulţumit, însă doreşte numele bărbatului.

— Spune-i c-o să-l capete luni.

— A sunat doamna Bushyager. Sora ei şi domnul Bushyager continuă să lipsească.

— Zi-i să revină luni. Domnişoara Tremaine a deschis gura. Am oprit-o. Dacă mai zici ceva de contul meu bancar, îţi bag ouă de gândaci în cacao.

N-a mai pufnit, a chicotit. M-am întrebat câte puncte însemna *asta*?

În după-amiaza aceea, am jucat gin cu Detweiler. Era realmente bucuros să mă vadă, ca un căţel prietenos. Eu începusem să mă simt un ticălos.

Cu o zi în urmă, pomenise o singură dată de Carolina de Nord şi eram extrem de interesat de toate subiectele pe care căuta să le evite.

— Cum era în Blue Ridge? Vîî-naa-ţi ra-cooni suu-b luu-na plii-năă?

A surâs orbitor.

— Da, cam aşa ceva. Cele mai multe chestii scrise despre asta sunt destul de reale. Într-adevăr, acolo este altă lume, aproape lipsită de contact cu exteriorul.

— Tu ai trăit în adâncul regiunii?

— Cam cât de adânc poţi ajunge fără să ieşi pe partea cealălaltă. Ştiai că cei mai mulţi de acolo n-au auzit niciodată de televiziune sau de cinema, şi că unii nu cunosc nici numele preşedintelui? Că majoritatea nu s-au depărtat niciodată cu mai mult de cincizeci de kilometri de locul unde s-au născut, şi că n-au habar de lumina electrică? Nu mă crezi? Însă nu doar *lucrurile* sunt diferite… Şi oamenii gândesc altfel, gândesc diferit… ca într-o ţară străină. A înălţat din umeri: Totuşi cred că nu după mult timp o să se normalizeze. Realităţile se apropie

pas cu pas. Ştiai că eu n-am fost la şcoală? Nici măcar pentru o zi. N-am purtat pantofi până la zece ani. Să nu-ţi vină să crezi.

A clătinat din cap, murmurând:

— Întotdeauna mi-am dorit să fi mers la şcoală.

— De ce ai plecat?

— N-aveam de ce să mai rămân. Când aveam opt ani, părinţii mi-au murit într-un incendiu. Casa noastră a ars. Eu am fost luat de o babă neroadă, care era vecină. Aveam câteva rude, dar nu mă voiau. M-a privit cu ochi încrezători: Ştii, acolo tipii sunt destul de superstiţioşi. Credeau că eram... însemnat. Totuşi, bătrâna m-a luat. Era moaşă, dar se închipuia vrăjitoare, sau aşa ceva... Tot timpul mă punea să beau fel de fel de licori preparate de ea. M-a hrănit, m-a îmbrăcat, m-a educat - în felul ei - apoi a încercat să mă înveţe vrăjile ei, însă nu le-am putut lua în serios. A surâs stânjenit: Eu făceam curăţenia şi, în cele din urmă, i-am devenit un fel de asistent. O ajutam la naşteri... adică am moşit şi eu de câteva ori, dar n-a durat prea mult. Părinţii se temeau că prezenţa mea poate însemna pruncul. Ea m-a învăţat să citesc, şi nu m-am mai putut opri. Avea o grămada de cărţi, pe care nu ştiu de unde le dezgropase, cele mai multe publicate înainte de primul război mondial. Am citit setul complet al unei enciclopedii... apărut în 1911.

Am râs.

Ochii lui s-au înnourat.

— După aceea, ea... a murit. Aveam cincisprezece ani şi am plecat. Am avut fel de fel de slujbe şi continuam să citesc. Apoi am scris o povestire şi am trimis-o la o revistă. Au cumpărat-o - mi-au trimis cincizeci de dolari. Mi-am spus că sunt bogat şi am mai scris una. De atunci hălăduiesc şi scriu. Am un agent care se ocupă de toate; eu nu fac altceva decât să scriu.

Sănătatea trandafirie a lui Detweiler a început să dispară în după-amiaza aceea. Nu era bolnav, pur şi simplu începea să se simtă ca noi, muritorii. Iar eu simţeam că hotărârea începuse să mi se destrame. Era greu de crezut că băiatul acela inocent putea fi implicat într-un şir de morţi sângeroase. Poate că era doar o serie de coincidenţe incredibile. Da, „incredibile” era cuvântul-cheie. Trebuie să fie implicat, altfel legile probabilităţii erau complet spulberate. Cu toate acestea, puteam jura că Detweiler nu juca teatru. Inocenţa lui copilăroasă era reală, lua-o-ar dracu’, era reală.

Sâmbătă dimineaţa, la trei zile după moartea domnişoarei Herndon, am stat de vorbă cu Lorraine şi Johnny. Dacă Detweiler dorea ca în seara aceea să joace cărţi, sau orice altceva, trebuiau să fie de acord şi să mă propună pe mine drept al patrulea partener. Dacă nu făcea nici o propunere, aveam s-o fac eu, însă simţeam că de data aceasta avea să-şi folosească obişnuitul alibi.

După-amiază, Detweiler şi-a părăsit camera pentru prima dată de când mă aflam eu acolo. A plecat pe Las Palmas, spre nord, a pus la poştă un plic mare (presupun că era povestirea la care lucra) şi a cumpărat mai multe fleacuri de la supermagazinul de pe Highland. Să fi însemnat asta că plănuia să se mute? Brusc, am simţit un nod în stomac. Dar dacă rămânea tocmai datorită prieteniei cu mine? Cu fiecare clipă, mă simţeam un ticălos tot mai mare.

După vreo oră a apărut Johnny Peacock, afişând un aer conspirativ. Detweiler le propusese să joace bridge în seara aceea, dar pentru că Johnny nu ştia bridge, hotărâseră să joace scrabble.

Am trecut pe la numărul şapte. Maşina de scris fusese pusă deoparte, însă cărţile de joc şi carnetul cu scorul erau tot pe masă. Valiza lui se afla pe podea, lângă canapea. Era un model cu ţinte, pe care nu-l mai văzusem din copilărie. Deşi avea patina caracteristică vechimii, fusese păstrată cu grijă şi dragoste, şi era unsă. Poate că greşisem şi, totuşi, se muta.

Detweiler nu se simţea deloc bine. Era palid, tras la faţă şi nervos. Avea pleoapele umflate şi vorbea uşor incoerent. Eram sigur că suferea, dar încerca să lase impresia că totul era în regulă.

— Eşti sigur că ai chef să joci scrabble diseară? l-am întrebat.

Mi-a surâs voios, deşi parcă chinuit.

— Sigur că da. N-am nimic. Mâine dimineaţă o să mă simt perfect.

— Crezi că trebuie neapărat să joci?

— Da, ăă... mai uit de... ăăă, durerea asta de cap. Nu-ţi face griji. Am mereu crize din astea, dar trec întotdeauna.

— De când le ai?

— De... de când eram copil. A zâmbit: Crezi că mi le-a provocat vreuna din licorile bătrânei vrăjitoare? S-o dau în

judecată...?

— Ai fost la vreun doctor? La unul bun?

— O dată.

— Ce ţi-a spus?

— Nimic important, a înălţat el din umeri. Să iau două aspirine, să beau multe lichide, să mă odihnesc, chestii de-astea... Nu dorea să aprofundeze subiectul. Îmi trec întotdeauna.

— Şi dacă odată n-o să-ţi mai treacă?

M-a privit cu o expresie pe care n-o mai văzusem până atunci, şi am înţeles de ce Lorraine spusese că avea o privire pierdută, sortită pieirii.

— Păi, nu putem trăi veşnic, nu? Mergem?

Jocul a început ca un film cu Fraţii Marx. Lorraine şi Johnny păreau doi canari jucând scrabble cu pisica, dar Detweiler era atât de normal şi prea puţin preocupat, încât curând se potoliră şi ei. La început conversaţia a fost încordată şi scrâşnită, până când Lorraine a ajuns la „cariera” ei şi a început să ne amuze. Cunoscuse o mulţime de personaje celebre şi era un izvor de anecdote, majoritatea licenţioase. Destul de repede, Detweiler se dovedi jucătorul cel mai bun, dar, spre surprinderea mea, nici Johnny nu juca rău. Lorraine juca absolut aiurea, însă părea indiferentă.

M-aş fi amuzat şi eu dacă n-aş fi ştiut că, în preajmă, cineva murea sau era pe moarte.

După vreo două ore, timp în care Detweiler se simţea tot mai rău, mi-am cerut scuze, spunând că merg la toaletă. După ce m-am ridicat de la masă, am palmat şperaclul lui Lorraine.

Peste încă o jumătate de oră, i-am anunţat că mă retrag. În dimineaţa următoare trebuia să mă scol devreme. Întotdeauna îmi petreceam duminicile cu maică-mea, în Inglewood. În realitate, mama făcea o călătorie în circuit prin Yucatan, însă asta nu era nici acolo, nici aici. L-am privit pe Johnny. Bărbatul a încuviinţat uşor din cap. Trebuia să se asigure că Detweiler rămânea cu ei pentru cel puţin douăzeci de minute, apoi să-l urmărească atunci când pleca. Dacă băiatul nu mergea în apartamentul lui, trebuia să vină rapid şi să mă anunţe.

Am intrat la numărul şapte, folosind şperaclul. Draperiile erau trase şi am riscat, aprinzând lumina de la baie. Detweiler

avea puţine lucruri. Opt cămăşi, şase perechi de pantaloni şi un sacou subţire, toate în debara. Cămăşile şi sacoul fuseseră transformate datorită cocoaşei. În rest, debaraua era goală. Baia nu conţinea nimic deosebit - aceleaşi obiecte ca la mine. În bucătărie exista o farfurie din plastic, un pahar din plastic, o ceaşcă din plastic, un castron din plastic, o crăticioară, o tigăiţă, o lingură din metal, o furculiţă din metal şi un cuţit de bucătărie de mărime mijlocie. Laolaltă, toate de abia umpleau o cutie pentru pantofi.

Exceptând hainele din debara şi vesela, valiza, aflată tot lângă canapea, nu fusese despachetată. Înăuntrul ei se aflau lenjerie de corp, şosete, o altă pereche de pantofi, un top de hârtie, câteva chestii necesare scrisului şi vreo duzină de cărţi. Cărţile erau ştampilate cu numele unui anticariat de pe bulevardul Santa Monica. Erau de toate felurile: science fiction, poliţiste, biografii, cărţi de filozofie, câteva de Colin Wilson.

Tot în valiză mai era şi copia la indigo a povestirii pe care tocmai o terminase. Adresa de post-restant de pe prima pagină era o căsuţă poştală la Oficiul Hollywood. Titlul povestirii era *Cântecul morţii*. Aş fi dorit să am vreme s-o citesc.

Una peste alta, n-am găsit nimic. Exceptând cărţile din valiză şi pachetul de cărţi de joc de pe masă, în tot apartamentul nu exista nimic personal din Andrew Detweiler. Nu crezusem că se poate duce o existenţă atât de anonimă.

Am privit în jur, să mă asigur că nu lăsasem nici o urmă, am stins lumina de la baie şi am intrat în debara, lăsând uşa întredeschisă. Era singurul loc unde te puteai ascunde. Speram că lui Detweiler n-avea să-i trebuiască nimic din debara înainte ca eu să aflu ce se petrecea. Dacă o făcea, nu-mi rămânea decât să-i arăt ce descoperisem. Iar după aceea, ce anume, Mallory, mărturisirea unei vinovăţii? Cu ceea ce descoperisem, îţi putea râde în faţă şi să te bage la puşcărie pentru violare de domiciliu.

Dar la următoarea variantă te-ai gândit, Mallory? Dacă în seara aceasta, cineva moare prin preajmă, în vreme ce tu stai cu Detweiler; dacă băiatul vine direct în căsuţă şi se culcă; dacă se trezeşte dimineaţă simţindu-se perfect; dacă nu se-ntâmplă nimic, nenorocitule?

Era atât de întuneric acolo, încât nu puteam distinge nimic. Am ieşit din debara şi am depărtat puţin perdelele de la

fereastra din faţă. Nu pătrundea prea multă lumină, dar era suficientă. Poate că Detweiler n-avea să observe. Am revenit în debara şi am aşteptat.

După o jumătate de oră, perdelele ferestrei zăbrelite, care era deschisă, s-au mişcat. Eram ghemuit în debara şi nu priveam în direcţia aceea, dar am întrezărit mişcarea cu coada ochiului. Ceva a ţopăit pe pervaz, a traversat încăperea şi a dispărut înapoia canapelei. Nu văzusem prea limpede, dar putea să fi fost o pisică. Probabil un motan vagabond căutând mâncare sau fugind de un câine. Bine, pisicuţo, tu nu mă deranjezi, şi nici eu pe tine. Am privit atent canapeaua, dar n-a mai apărut!

Detweiler a sosit abia peste o oră. Mă aşezasem deja pe jos, încercând să nu fac cârcei la picioare. Poziţia mea nu era prea graţioasă, dacă ar fi privit în debara, însă era prea târziu ca să mă scol.

A intrat rapid şi a zăvorât uşa. N-a observat perdeaua trasă. A privit în jur, plescăind încetişor din limbă. A zărit ceva la capătul canapelei şi a surâs. Spre *pisică*? A început să-şi descheie cămaşa, trăgând grăbit de nasturi. A scos cămaşa şi a azvârlit-o pe speteaza unui scaun.

Avea nişte curele petrecute peste umeri.

S-a întors către valiză, cu spatele la mine. Cocoaşa era artificială, făcută dintr-o spumă poliuretanică. A desfăcut curelele, a deschis valiza şi a azvârlit cocoaşa înăuntru. A rostit ceva, prea încet să pot înţelege, şi s-a întins pe canapea, cu faţa în jos şi picioarele spre mine. Razele lunii pătrunse printre draperii cădeau pe el. Tot spatele îi era acoperit de cicatrici, linii albe, subţiri, ca nişte raze, grupate în jurul unei găuri.

Detweiler avea o gaură în spate, între omoplaţi, o rană deschisă, îndeajuns de mare ca să bagi un deget înăuntru.

Ceva a ocolit capătul canapelei. Nu era o pisică. Mai întâi am crezut că este o maimuţă, apoi o broască, dar nu era nici una nici alta. Era ceva omenesc. Se deplasa pe toate cele patru membre, aidoma unei broaşte uriaşe.

Apoi s-a ridicat. Avea mărimea unei pisici. Era roz, umed, spân şi gol. Mâinile, labele picioarelor şi organele genitale bărbăteşti erau extrem de omeneşti, însă disproporţionat de mari faţă de corpul micuţ. Pântecul îi era umflat, dilatat precum o căpuşă obscenă. Avea capul turtit. Maxilarul era proeminent,

ca la maimuţe. Şi el avea o cicatrice, o cicatrice mare, albă, încreţită, între omoplaţi, imediat sub vertebra proeminentă de la ceafă.

A întins mâna lui largă şi a apucat cureaua lui Detweiler. Şi-a ridicat trupul lăbărţat cu uşurinţa unei maimuţe şi s-a târât pe spinarea băiatului. Detweiler răsufla gâfâind, încleştând şi descleştând degetele pe spătarul canapelei.

Creatura s-a ghemuit pe spinarea băiatului şi şi-a lipit buzele de rană.

Am simţit gust de vomă în gât şi stomacul mi s-a strâns, dar am continuat să privesc fascinat.

Gâfâitul lui Detweiler a încetinit, devenind tot mai relaxat. Stătea cu ochii închişi şi cu o expresie de extaz pe chip. Trupul creaturii se micşora treptat, pielea pântecelui zbârcindu-se şi devenind flască. Un firicel de sânge se scurgea din rană, lăsând o dâră şerpuită pe spatele tânărului. Creatura a întins mâna şi a şters dâra cu un deget.

A durat aproape zece minute. Fiinţa şi-a desprins buzele şi s-a târât lângă faţa băiatului. S-a aşezat pe braţul canapelei, ca un spiriduş şi a zâmbit. Şi-a trecut degetele peste obrazul lui Detweiler şi i-a îndepărtat părul umezit din ochi. Expresia lui Detweiler era euforică. A suspinat încet şi a deschis ochii, somnoros. După un timp, s-a ridicat.

Era rumen, sănătos şi strălucitor.

S-a sculat în picioare şi a intrat în baie. Lumina s-a aprins şi am auzit apa curgând. Creatura a rămas locului, privindu-l. Detweiler a ieşit din baie şi s-a aşezat pe canapea. Fiinţa s-a căţărat pe spinarea lui, ghemuindu-se între omoplaţi, cu mâinile pe umerii tânărului. Detweiler s-a ridicat, cu creatura atârnând de el, a luat cămaşa şi a îmbrăcat-o. A înfăşurat cu atenţie curelele în jurul cocoaşei artificiale şi a pus-o în valiză. A închis capacul şi l-a încuiat.

Văzusem îndeajuns, mai mult decât îndeajuns. Am deschis uşa şi am ieşit din debara.

Detweiler s-a întors cu ochii holbaţi. Din gâtlej i s-a auzit un mormăit. A ridicat braţele, parcă apărându-se de mine. Mormăitul s-a transformat într-un ţipăt isteric. Expresia de pe chipul lui era prea oribilă pentru a putea fi privită. A păşit înapoi şi s-a împiedicat de valiză.

S-a dezechilibrat şi a căzut. A bătut din braţe, căutând să-

şi recapete echilibrul, dar n-a reuşit. S-a lovit de muchia mesei, drept în cocoaşă. A ricoşat şi a căzut în faţă, pe palme. S-a sculat în agonie, precum într-un film derulat cu încetinitorul, arcuindu-şi spinarea spre înapoi, cu faţa contorsionată de durere.

A urmat o rafală de ţipete ascuţite, sacadate, ale unei suferinţe îngrozitoare, dar nu-i aparţineau lui.

A căzut din nou pe canapea şi a leşinat. Spatele cămăşii sale se zbătea. Urletul continua, rănindu-mi timpanele. Cămaşa a început să se sfâşie şi, pentru o clipă, a apărut un braţ micuţ şi diform. Continuam să mă holbez, încremenit. Cămaşa a fost ruptă în fâşii. Prin ea au ieşit două braţe, un cap şi trunchiul. Creatura s-a strecurat afară şi a căzut pe canapea, lângă băiat. Chipul îi era contorsionat, chinuit, iar gura se deschidea spasmodic, urlând. Ochii ei priveau în jur, fără să înţeleagă. S-a împins în braţe, târându-şi mâinile inutile, având în mod limpede spinarea ruptă. A căzut de pe canapea şi s-a zbătut pe podea.

Detweiler a gemut, revenindu-şi. S-a sculat încă ameţit. A zărit creatura şi pe faţa lui s-a citit o durere absolută.

Ochii fiinţei se focalizară pentru o clipă asupra sa. L-a privit implorator şi a întins o mână, rugător. Zbieretele continuau cu aceeaşi notă monotonă, lipsită de speranţă, repetată. A coborât braţul şi a continuat să se târască, tot mai încet.

Ignorându-mă, Detweiler a păşit spre ea, lacrimile curgându-i pe obraji. Convulsiile creaturii erau tot mai slabe, urletul a devenit un gâfâit şuierat. N-am mai rezistat. Am apucat un scaun şi am izbit creatura. Apoi m-am rezemat de perete, icnind.

Am auzit uşa deschizându-se. M-am întors şi l-am zărit pe tânăr fugind afară.

M-am repezit după el. Îmi simţeam picioarele de cauciuc, totuşi l-am prins în stradă. Nu s-a luptat. A rămas pe loc, cu ochii goi, tremurând. Am văzut oameni scoţând capetele pe uşi şi pe Johnny Peacock îndreptându-se către mine. Maşina mea era chiar acolo. L-am împins pe Detweiler înăuntru şi am pornit. Stătea gârbovit în scaun, cu mâinile atârnându-i inerte, privind în gol. Tremura întruna şi-i clănţăneau dinţii.

Am mers fără să văd încotro mă îndreptam, aproape la fel de şocat ca el. În cele din urmă, am început să mă uit la

indicatoarele de pe străzi. Ne aflam pe Mullholland. Am continuat să conduc spre vest, după aceea am traversat autostrada San Diego, în munţii Santa Monica. Asfaltul se termină la vreo trei kilometri de la autostradă şi urmează cincisprezece-douăzeci de kilometri de drum de ţară, până ce asfaltul reapare, înainte de Topanga. Drumul nu este prea circulat, nu există case şi oamenilor nu le place să-şi prăfuiască maşinile. Pe la mijlocul porţiunii nepavate se păru că Detweiler se calmase. Am tras pe dreapta şi am oprit motorul. Înaintea noastră, valea San Fernando se întindea aidoma unui covor de lumini. Oceanul se afla de cealaltă parte a munţilor.

Am rămas, privindu-l pe Detweiler. Nu mai avea spasme. Adormise, sau era inconştient. L-am atins pe braţ. S-a foit şi mi-a prins mâna. I-am privit chipul şi n-am avut inima să-mi retrag braţul.

Când s-a trezit, soarele era deasupra munţilor. S-a deşteptat şi, pentru un moment, nu şi-a dat seama unde se afla; apoi amintirile l-au copleşit. S-a întors către mine. Durerea îi dispăruse din ochi. Avea o privire straniu de calmă.

— L-ai auzit? m-a întrebat în şoaptă. L-ai auzit murind?

— Te simţi bine?

— Da. S-a terminat.

— Eşti în stare să-mi povesteşti şi mie?

A plecat ochii şi a tăcut o clipă.

— Da, vreau să-ţi povestesc. Nu ştiu însă cum s-o fac, astfel încât să nu mă consideri un monstru...

N-am spus nimic.

— Era... fratele meu. Am fost gemeni. Gemeni siamezi. Toţi oamenii aceia au murit pentru ca eu să pot trăi.

Nu exista nici urmă de emoţie în glasul lui. Era detaşat, parcă vorbind despre altcineva.

— El mă ţinea în viaţă. Aş fi murit... M-a privit iarăşi în ochi: Cred că era nebun. La început am crezut c-o să înnebunesc şi eu, dar n-a fost aşa. Cred că n-am înnebunit. Niciodată n-am ştiut ce avea să facă, pe cine urma să ucidă. Nu voiam să ştiu. Era foarte inteligent. Întotdeauna când putea, aranja astfel încât să pară un accident sau o sinucidere. Eu n-am intervenit. Nu voiam să mor. Trebuia să avem sânge. El făcea ca întotdeauna să existe mult sânge, încât nimeni să nu-şi dea seama că luase şi el.

Privirea îi redevenise pierdută.

— De ce aveaţi nevoie de sânge?

— N-am fost niciodată suspectaţi.

— De ce aveaţi nevoie de sânge? am repetat.

— Când ne-am născut, a continuat Detweiler să povestească, eram lipiţi spate în spate. Eu m-am dezvoltat, dar el nu. A rămas micuţ, ca un prunc, pe spinarea mea. Oamenii nu mă... nu ne plăceau, le era teamă. La fel, mama şi tata. Bătrâna vrăjitoare de care ţi-am pomenit... ea ne-a separat. Se învârtea mereu în jurul nostru. Când aveam opt ani, părinţii noştri au murit într-un incendiu. Cred că fusese mâna vrăjitoarei. După aceea am locuit cu ea. Era sonată, dar se pricepea la medicină şi leacuri. A decis să ne separe când am împlinit cincisprezece ani. Nu ştiu de ce. Cred că-l voia pe el, fără mine... Sunt sigur că-l considera un drăcuşor din iad. Am fost gata să mor... Nu ştiu ce anume era în neregulă. Separaţi, nu mai eram întregi. Eu nu eram întreg. El avea ceva care-mi lipsea, ceva pe care, până atunci, îl împărţisem între noi. Bătrâna m-ar fi lăsat să mor, însă el a înţeles şi mi-a făcut rost de sânge. Sângele ei...

A tăcut şi m-a privit inexpresiv, retrăind în minte trecutul.

— De ce n-ai mers la un spital sau la un doctor? am întrebat, simţind o milă uriaşă pentru bietul deformat.

— Pe atunci, a surâs el, nu ştiam mai nimic. Deja muriseră prea mulţi oameni. Dacă aş fi mers la un spital, ar fi dorit să ştie cum de rămăsesem în viaţă. Uneori sunt fericit că s-a terminat, dar în clipa următoare sunt îngrozit de perspectiva morţii.

— Cât durează?

— Nu sunt sigur. Niciodată n-au fost mai mult de trei zile. Mai mult nu pot rezista. El ştia... Ştia întotdeauna când îmi trebuia. Şi-mi aducea. Eu nu l-am ajutat niciodată.

— Poţi rămâne în viaţă dacă ţi-ai face transfuzii?

M-a privit rapid, cu frica revenindu-i în ochi.

— Te rog... Nu!

— Dar vei rămâne în viaţă.

— Într-o cuşcă! Ca un monstru! Nu vreau să mai fiu exponat de circ. Gata! Vreau să se termine! Te rog!

— Cum vrei să te ajut?

— Nu ştiu. Nu vreau să ai necazuri din cauza mea.

L-am privit, i-am privit chipul, ochii, sufletul...

— Sub bord există un revolver, i-am spus.

A rămas o vreme nedintit, apoi, solemn, mi-a întins mâna. I-am apucat-o. Mi-a scuturat-o, după aceea a căutat sub bord. Am luat revolverul şi a coborât din maşină. A coborât dealul, spre pădurice.

Am aşteptat, şi am aşteptat, dar n-am auzit nici o împuşcătură.

[*Originally published in „Fantasy & Science Fiction”, Apr 1977*]